

Всичко е загубено. Борил и куманите са пълни господари на Царевец. Изведнъж колелцата на подвижния мост заскръцват, желязната врата се спуща бавно, ^и мостът ~~закрипва~~ ^{закрипва} яките си зъби в скалата. На прага на кулата застава дребен мургав мъж, с тесни черни очички. Зад него се тълпят стрелци и щитници. Радул впира очи в него и яростен вик замира на гърлото му. Ловък като дива котка, с един скок той се хвърля въз куманина и го събаря на земята. Всичко това става така бърже, че никой не успява да дигне ръка, когато двамата вече се търкалят в смъртна борба по тесния каменен провлак.

— Куче! Скъпо ще платиш!

~~Мом~~ Викове отекват в утринкия здрач. Слушат се върху борешите се. Но Радул е вкопчил ръцете си като клеши в гърлото на изменника. От рамото му струи кръв и остра болка замъглява зора му. Един стотник забива камата си в гърба му и се отдръпва назад. Двете тела се търкалят към края на пропастта. Ужас вцепенява всички. Още малко и давамата ще полетят в бездната. Но с последни усилия Манастирът се изправя. Радул се вдига заедно с него, без да го отпуща. Преплетените им ръце се вят като змии. Морното им тежко дишане се чува далеч. Никой не смее да изпрати стрела, за да не улучи Манастирът. Внезапно, с последно усилие, Радул блъсва куманина. Дребното тяло на Манастирът литва надолу, отскача по скалите и пада в бездната. Изтощен и ранен, Радул грохва до самия ръб на провлака. Викове на гняз и ужас се иззиват като буря. Куманите се спущат към него.

— Хвърлете го и него ~~заедно~~! — се чуват яростни възклицания.

— Не!

Всички изтръпват и се обръщат към крепостната порта. Служат шапки, свеждат глави.

Студените очи на Борила се впиват в неподвижното тяло на момъка.

— Дигнете го! Затворете го в кулата при Сеслав! Искам да